

สาส์นของสมเด็จพระสันตะปาปาเลโอ ที่ 14

เนื่องในวันผู้อพยพย้ายถิ่นและผู้ลี้ภัยสากล ครั้งที่ 111 ปีคริสตศักราช 2025

4 – 5 ตุลาคม ค.ศ. 2025

“ผู้อพยพ : ผู้แพร่ธรรมแห่งความหวัง”

พี่น้องชายหญิงที่รักทั้งหลาย

วันผู้อพยพย้ายถิ่นและผู้ลี้ภัยสากล ครั้งที่ 111 ซึ่งพระสันตะปาปาพระองค์ก่อนทรงกำหนดให้ตรงกับปีศักดิ์สิทธิ์ของผู้อพยพย้ายถิ่นและปีศักดิ์สิทธิ์ของงานธรรมทูต มอบโอกาสให้เราได้ไตร่ตรองถึงความเชื่อมโยงระหว่างความหวัง การย้ายถิ่น และพันธกิจแห่งการประกาศข่าวดี

บริบทโลกในปัจจุบันน่าเศร้าใจยิ่งนัก เพราะเต็มไปด้วยสงคราม ความรุนแรง ความอยุติธรรม และภัยพิบัติทางธรรมชาติอันรุนแรง ซึ่งล้วนบีบบังคับให้ผู้คนนับล้านต้องละทิ้งถิ่นฐานบ้านเกิด เพื่อแสวงหาที่ลี้ภัยในดินแดนอื่น แนวโน้มที่แพร่หลายในการมุ่งคำนึงถึงผลประโยชน์เฉพาะกลุ่มอย่างจำกัด กำลังเป็นภัยคุกคามอย่างร้ายแรงต่อการร่วมแบ่งปันความรับผิดชอบ ความร่วมมือพหุภาคี การแสวงหาประโยชน์ส่วนรวม และความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในระดับโลก เพื่อประโยชน์ของครอบครัวมนุษยชาติทั้งมวล ความเป็นไปได้ที่จะเกิดการแข่งขันด้านอาวุธรอบใหม่ รวมถึงการพัฒนาอาวุธยุทโธปกรณ์รูปแบบใหม่ โดยเฉพาะอาวุธนิวเคลียร์ การไม่ใส่ใจต่อผลกระทบร้ายแรงของวิกฤตสภาพภูมิอากาศที่กำลังดำเนินอยู่ และผลกระทบจากความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรง ล้วนทำให้ความท้าทายในปัจจุบันและอนาคตยิ่งทวีความรุนแรงและซับซ้อนมากขึ้น

ท่ามกลางสภาพอนาคตอันน่าหวาดหวั่นและความเสี่ยงต่อความหายนะในระดับโลก สิ่งจำเป็นคือการฟื้นคืนความปรารถนาในใจมนุษย์ต่ออนาคตแห่งสันติภาพและความเคารพในศักดิ์ศรีของมนุษย์ทุกคน อนาคตเช่นนี้คือสิ่งที่จำเป็นต่อแผนการของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษยชาติ และสิ่งสร้างทั้งมวล นั่นคืออนาคตแห่งพระเมสสิยาห์ซึ่งบรรดาประกาศกได้พยากรณ์ไว้ล่วงหน้าว่า: “ชายชราและหญิงชราจะนั่งอยู่ตามลานกรุงเยรูซาเล็มอีก แต่ละคนจะถือไม้เท้าเพราะมีอายุมาก ลานเมืองจะมีเด็กชายเด็กหญิงวิ่งเล่นอยู่เต็มลาน... เพราะจะหว่านสิ่งใดก็จะเจริญงอกงาม เกาอยู่จะออกผล แผ่นดินจะให้ผลิตผล ท้องฟ้าจะให้น้ำค้าง” (เศคาริยาห์ 8:4-5, 12) อนาคตเช่นนี้ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว เพราะพระเยซูคริสตเจ้าเองได้ทรงบังเกิดขึ้น (เทียบ มก 1:15; ลก 17:21) และเราก็เชื่อและมีความหวังในความสมบูรณ์ของพระสัญญานี้ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเชื้อสัตย์เสมอต่อพระสัญญาของพระองค์

ข้อคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิกสอนว่า: “คุณธรรมความหวังตอบสนองการแสวงหาความสุขที่พระเจ้าทรงวางไว้ในใจของมนุษย์แต่ละคน รวบรวมการคาดหวังที่เป็นพลังบันดาลใจให้มนุษย์ประกอบกิจกรรมต่าง ๆ” (ข้อ 1818) ยิ่งไปกว่านั้น การแสวงหาความสุข และความหวังที่จะได้พบกับความสุขนั้นนอกเหนือไปจากถิ่นกำเนิดของตน ก็เป็นหนึ่งในแรงจูงใจหลักของการเคลื่อนย้ายถิ่นฐานของผู้คนในยุคปัจจุบันอย่างแน่นอน

ความเชื่อมโยงระหว่างการย้ายถิ่นกับความหวังนั้น ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนในประสบการณ์การย้ายถิ่นของผู้คนจำนวนมากในยุคปัจจุบัน ผู้อพยพ ผู้ลี้ภัย และผู้พลัดถิ่นจำนวนมาก คือพยานแห่งความหวังที่ได้รับพระพรมากเป็นพิเศษ แท้จริงแล้ว พวกเขาแสดงให้เห็นถึงความหวังนั้นในชีวิตประจำวัน ผ่านความเข้มแข็งอดทนและความวางใจในพระเจ้า ขณะเผชิญกับความทุกข์ยาก โดยมุ่งแสวงหาอนาคตที่พวกเขาเห็นกลาง ๆ แห่งการพัฒนามนุษย์แบบองค์รวมและความสุขที่แท้จริงเป็นไปได้ ยิ่งไปกว่านั้น เรายังมองเห็นประสบการณ์แห่งการเดินทางของประชากรอิสราเอลในอดีตเกิดขึ้นซ้ำๆ อยู่ในชีวิตของพวกเขาเอง: “ข้าแต่พระเจ้า เมื่อพระองค์เสด็จนำหน้าประชากรของพระองค์ เมื่อทรงพระดำเนินผ่านถิ่นทุรกันดาร แผ่นดินก็สั่นสะเทือน ท้องฟ้าโปรยฝนลงมาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแห่งภูเขาซีนาย เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ประทานฝนมากมายลงมา พระองค์ทรงบันดาลให้แผ่นดินที่แห้งแล้งกลับชุ่มชื้น ประชากรของพระองค์เข้าพำนักในแผ่นดินนั้น ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงพระทัยดี เตรียมแผ่นดินนี้ไว้สำหรับคนขัดสน” (สดุดี 68:7-10)

ในโลกที่มีดমনด้วยสงครามและความอยุติธรรม แม้ในยามที่ทุกสิ่งดูเหมือนสูญสิ้น ผู้อพยพและผู้ลี้ภัยยังคงยืนหยัดเป็นผู้ส่งสารแห่งความหวัง ความกล้าหาญและความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยวของพวกเขาเป็นประจักษ์พยานอันกล้าหาญ ถึงความเชื่อที่มองเห็นได้ไกลเกินสิ่งที่ดวงตาของเราจะมองเห็น และเป็นพลังให้พวกเขากลับมาทำทุกอย่างแม้ความตาย บนเส้นทางการย้ายถิ่นอันทารุณในโลกปัจจุบัน ในสถานการณ์เช่นนี้ เราพบความคล้ายคลึงอย่างชัดเจนต่อประสบการณ์ของประชากรอิสราเอลผู้เร่ร่อนในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งต้องเผชิญกับภัยอันตรายนานัปการ แต่ยังคงความไว้วางใจในการคุ้มครองขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นที่พึ่ง: “พระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากบ่วงแร้วของนายพราน ให้พ้นจากโรคระบาดที่นำความตายมาให้ พระองค์จะทรงปกป้องท่านไว้ด้วยปีกของพระองค์ ท่านจะมีที่ลี้ภัยอยู่ภายใต้ร่มปีกของพระองค์ ความซื่อสัตย์ของพระองค์เป็นโล่กำบังและเป็นเกราะป้องกัน ท่านจะไม่ต้องกลัวความน่าพรันพรึงในเวลากลางคืน หรือกลัวลูกธนูที่พุ่งไปในเวลากลางวัน กลัวโรคระบาดที่เดินอยู่ในความมืด หรือกลัวโรคติดต่อที่คร่าชีวิตตอนเที่ยงวัน” (สดุดี 91:3-6)

ผู้อพยพและผู้ลี้ภัยช่วยย้าเตือนพระศาสนจักรถึงธรรมชาติของตนในฐานะ “พระศาสนจักรผู้จาริก” เป็นประชากรที่กำลังเดินทางไปสู่บ้านแท่นถาวร โดยได้รับการหล่อเลี้ยงด้วยความหวัง ซึ่งเป็นคุณธรรมทางเทววิทยา เมื่อใดก็ตามที่พระศาสนจักรเผลอต “หยุดนิ่ง” (sedentarization) และละเลยที่จะเป็น “ชุมชนของผู้จาริก” (*civitas peregrina*) ประชากรของพระเจ้าก็หลงลืมการเดินทางไปสู่บ้านแท่นในเมืองสวรรค์ (เทียบ ข้อเขียนของนักบุญออกัสตินเรื่องชุมชนของพระเจ้า - *De Civitate Dei* - เล่มที่ 14-16) พระศาสนจักรก็จะค่อย ๆ กลายเป็น “ของโลก” แทนที่จะเป็นพระศาสนจักรที่ “อยู่ในโลก” (เทียบ ยน 15:19) ความล่อแหลมนี้มีอยู่แล้วในหมู่คริสตชนยุคแรก จนกระทั่งนักบุญเปาโลอัครสาวกต้องเตือนคริสตชนแห่งเมืองฟิลิปปีว่า: “แต่บ้านเมืองของเรานั้นอยู่ในสวรรค์ เราเฝ้าคอยพระเจ้าผู้ไถ่จากแดนนี้ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงเปลี่ยนรูปร่างท่าต้อยของเราให้เหมือนพระกายรุ่งโรจน์ของพระองค์ ด้วยพระฤทธานุภาพที่ทำให้พระองค์ทรงบังคับจักรวาลทั้งหมดให้อยู่ใต้อำนาจของพระองค์ได้” (ฟิลิปปี 3:20-21)

ในวิถีทางที่พิเศษเป็นอย่างยิ่ง ผู้อพยพและผู้ลี้ภัยที่เป็นคาทอลิกสามารถกลายเป็น “ผู้แพร่ธรรมแห่งความหวัง” ในประเทศที่ต้อนรับพวกเขา โดยเปิดหนทางใหม่แห่งความเชื่อในสถานที่ซึ่งข่าวดีของพระเยซูคริสต์ยังไม่เคยไปถึง หรือเริ่มต้นการเสวนาระหว่างศาสนาโดยอาศัยชีวิตประจำวันและการแสวงหาค่านิยมร่วมกัน ด้วยความกระตือรือร้นฝ่ายจิตและพลังแห่งความเชื่อ ผู้อพยพและผู้ลี้ภัยเหล่านี้สามารถช่วยฟื้นฟูชีวิตของชุมชนคริสตชนที่อาจกำลังหยุดนิ่งหรืออ่อนล้า ซึ่งในบางแห่งกำลังเผชิญกับภาวะความแห้งแล้งฝ่ายจิตวิญญาณที่คืบคลานและกำลังขยายตัวอย่างน่าตกใจ ดังนั้น การมีอยู่ของพวกเขาควรถูกยอมรับและชื่นชมในฐานะเป็นพระพรที่แท้จริงจากพระเจ้า เป็นโอกาสให้เราเปิดรับพระพรเหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าทรงประทานเพื่อเติมพลังและความหวังใหม่ให้แก่พระศาสนจักรของพระองค์ ดังที่พระคัมภีร์เตือนเราว่า: “อย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า เพราะเมื่อต้อนรับแขกแปลกหน้า บางคนได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว” (ฮีบรู 13:2)

องค์สมเด็จพระสันตะปาปานักบุญเปาโล ที่ 6 ได้ทรงเน้นว่า องค์ประกอบแรกแห่งการประกาศข่าวดีคือ “การเป็นประจักษ์พยาน” ดังที่พระองค์ตรัสไว้ว่า: “คริสตชนทุกคนได้รับเรียกให้เป็นประจักษ์พยาน และด้วยวิถีทางนี้เอง พวกเขาจึงสามารถเป็นผู้ประกาศข่าวดีที่แท้จริงได้ ในที่นี้ เราคิดถึงเป็นพิเศษถึงความรับผิดชอบที่ตกอยู่กับผู้อพยพในประเทศที่ต้อนรับพวกเขา” (พระสมณสาส์นเรื่องการประกาศพระวรสารในโลกปัจจุบัน *Evangelii Nuntiandi*, ข้อ 21) นี่คือ “พันธกิจของผู้อพยพ” (*missio migrantium*) ที่แท้จริง เป็นพันธกิจที่ดำเนินโดยผู้อพยพเอง ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการเตรียมความพร้อมอย่างเหมาะสม และการสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง ผ่านความร่วมมือระหว่างพระศาสนจักรในหลากหลายระดับอย่างมีประสิทธิภาพ

ในขณะเดียวกัน ชุมชนที่ต้อนรับผู้อพยพก็สามารถเป็น “ประจักษ์พยานแห่งความหวัง” ที่มีชีวิตได้เช่นกัน เป็นความหวังที่เข้าใจได้ว่าเป็นพระสัญญาสำหรับปัจจุบันและอนาคต ที่ซึ่งศักดิ์ศรีของมนุษย์ทุกคนในฐานะบุตรของพระเจ้าได้รับการยอมรับอย่างแท้จริง ด้วยวิธีทางนี้ ผู้อพยพและผู้ลี้ภัยจึงได้รับการยอมรับว่าเป็นพี่น้องร่วมกัน เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวที่พวกเขาสามารถแสดงออกถึงพระพรและความสามารถของตน และมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในชีวิตของชุมชน

ในโอกาสปีศักดิ์สิทธิ์นี้ พระศาสนจักรภาวนาเพื่อผู้อพยพและผู้ลี้ภัยทุกคน ข้าพเจ้าปรารถนาจะมอบถวายพี่น้องทุกคนผู้ยังอยู่ระหว่างการเดินทาง ตลอดจนผู้ที่อุทิศตนร่วมเดินทางและดูแลพวกเขา ไว้ภายใต้การปกป้องคุ้มครองของพระแม่มารีย์ พระมารดาผู้อาทร ผู้ทรงเป็นองค์อุปถัมภ์ของผู้อพยพ เพื่อพระนางจะทรงรักษา “ความหวัง” ในดวงใจของพวกเขาทั้งหลายไว้เสมอ และประทับประคองพวกเขาในการมุ่งมั่นสร้างโลกนี้ให้ละม้ายคล้ายพระอาณาจักรของพระเจ้าเป็นบ้านแท้จริง ซึ่งกำลังรอคอยเราทุกคนเมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิต

ณ นครรัฐวาติกัน

วันที่ 25 กรกฎาคม ค.ศ. 2025

ฉลองนักบุญยากอบ อัครสาวก

พระสันตะปาปาเลโอที่ 14

Original English Version:

